

КУЛАТА НА ЗОРАТА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Tower of Dawn*

Text copyright © 2017 by Sarah J. Maas

Map copyright © 2017 by Charlie Bowater

This translation of *Tower of Dawn* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2141-3

*На баба ми Камила,
която е прекосила планини и морета
и чиято удивителна история е
любимата ми епопея.*

ПЪРВА ЧАСТ

Градът на боговете

Каол Уестфол, бивш капитан на кралската стража, понастоящем Ръка на новокоронования крал на Адарлан, в последно време се убеждаваше кой бе най-омразният за него звук на света.

Колелата.

Трополенето на колелата по дървения под на кораба, с който плаваше сред бурните води през последните три седмици. А сега и глухото им дрънчене по лъснатия зелен мрамор и живописните мозайки из бляскавия дворец в Антика, собственост на хагана на Южния континент.

Понеже нямаше какво друго да прави, освен да седи в стола си на колела, който бе започнал да възприема и като свой затвор, и като единствено средство за придвижване из света, Каол запечатваше в съзнанието си всеки сантиметър от огромния дворец, кацнал върху един от безчетните хълмове на столицата. Всеки сантиметър, изграден с материали от различно кътче на хаганската могъща империя в нейна прослава.

Излъсканият зелен мрамор, по който се търкаляше сега количката му, беше добит в някоя от каменоломните в югозападната част на континента. Червените колони, изсечени като великански дървета, чиито най-горни клони се протягаха по високия сводест таван на необятната приемна зала, бяха докарани от североизточните пясъчни пустини.

Мозайките, вградени тук-там в зеления под, бяха дело на занаятчия от Тигана – още един от любимите градове на хага-

на, разположен в планинския южен край на континента. Всяка изобразяваше сцена от богатото, жестоко, но славно минало на хаганата: вековете от съществуването на номадския, коневъден народ, обитавал тревистите степи на изток; въздигането на първия хаган – военачалник, обединил разпилените племена в единна, завоевателна сила, която се впуснала да превзема континента парче по парче, изковавайки с далновидност и брилянтна стратегия днешната всемогъща империя. Майсторът бе предал в мозайките си и тривековната история след това: големия брой хагани, разширили империята, разпределяйки богатствата от стотина завладени земи по цялата си територия, изграждайки безброй мостове и пътища, за да свържат частите една с друга, управлявайки просторния континент с размах и трезва мисъл.

Вероятно мозайките пресъздаваха облика на империята, в каквато бе могъл да се превърне и Адарлан, размишляваше Каол, докато тихият говор на придворните отекваше по изсечените колони и позлатените куполи напред. Е, ако над Адарлан не властваше марионетка, поставена в ръцете на крал демон, решен да превърне света им в пиршество за пълчищата си.

Каол извърна глава към Несрин, която буташе количката му с каменно изражение на лице. Единствено тъмните ѝ очи, стрелкащи се към всеки минавач, всеки прозорец, всяка колона, разкриваха поне някакъв интерес към внушителния дом на хагана.

Запазили бяха най-хубавите си дрехи за днешната среща и новоназначеният капитан на стражата наистина изглеждаше превъзходно в пурпурнозлатистата си униформа. А откъде Дориан бе изровил една от униформите, които Каол някога бе носил с такава гордост, той самият нямаше представа.

Първоначално бе възнамерявал да се облече в черно просто защото цветът... Открай време не се възприемаше в цветни дрехи с изключение на червеното и златистото, които символизираха кралството му. Черното пък вече принадлежеше на обсебените от Валгите войници на Ераван. Именно намъкнати

в изцяло черните си униформи бяха тормозили Рифтхолд. С тях залавяха, изтезаваха и колежа хората му.

А накрая ги закачваха да висят по портите на двореца.

Едва бе намирал сили да надзърне към антиканските стражи, които подминаваха по пътя насам, и онези по улиците, и тези в самия дворец – изправени гордо, застанали нащрек с мечове на гърбовете и бойни ножове на хълбоците. Дори сега потискаше импулса си да надникне към обичайните им постове в залата, към местата, по които и той самият би разпределил войниците си. И към капитанското, онова, което, без съмнение, би заел той, откъдето би следил срещата с чуждоземните посланици.

Несрин отвърна на погледа му с нетрепващи абаносови очи. Дългата до раменете ѝ черна коса се полюшваше леко с всяка нейна стъпка. По красивото ѝ, сериозно лице нямаше и следа от тревога. Нищо по него не подсказваше, че им предстои среща с един от най-могъщите мъже на света, способен да промени съдбата на собствения им континент във войната, която със сигурност вече се разразяваше из цял Адарлан и Терасен.

Каол обърна глава напред, без да отрони и дума. Стените, колоните и сводестите врати имаха уста, уши и очи, беше го предупредила Несрин.

Именно тази мисъл го възпря да докосва каквото и да било по дрехите, на които окончателно се бе спрял: светлокафяв панталон, стигащи до коляното кафеникави ботуши, бяла копринена риза, почти скрита от тъмния му тюркоазен жакет. Жакетът беше що-годе семпъл и за високата му цена говореха само изящните месингови катарамии по предницата и деликатният блясък на финия златист конец по ръбовете. Не носеше меч на кожения си колан и чувстваше липсата на успокоителната му тежест като фантомна болка в отсечен крайник.

Или крака.

Две задачи. Имаше две задачи в двореца, а още не знаеше коя ще се окаже по-неизпълнима.

Да убеди хагана и шестимата му евентуални наследници да се включат във войната срещу Ераван с многобройната си армия...

Или да открие лечител в Торе Сесме, който да го вдигне на крака.

Да го *оправи*, додаде наум с немалък прилив на отвращение.

Мразеше тази дума. Почти колкото трополенето на колелата. Да го *оправи*. Макар и точно това да очакваше от легендарните лечителки, просто му се гадеше от този израз.

Затова прогони и него, и мисълта от съзнанието си, докато Несрин продължаваше да следва почти безмълвната група слуги, които ги водеха чак от пристанището, през лъкагушешките, прашни калдъръмени улици на Антика и нагоре по стръмния булевард към куполите и трийсет и шестте минарета на двореца.

Ленти от всевъзможни бели платове – от коприна до фина вълна и лен – висяха от безброй прозорци, фенери и входове. Навярно заради скорошната смърт на някакъв държавник или далечен роднина на хагана, обяснила му беше тихо Несрин. Ритуалите за почитане на мъртъвците бяха разнородни и често смесица от множеството кралства и земи, вече обединени под господството на хаганата, но белият плат бе древна реликва от вековете, когато народът на хагана скитал из степите и полагал мъртъвците си под вечно блящото, открито небе.

Но градът далеч не изглеждаше в траур, докато минаваха през него. Хората крачеха забързано в какви ли не облекла, търговците хвалеха стоките си, дякони, подаващи се от дървени и каменни храмове – всеки бог си имал свой дом в Антика, беше го просветлила Несрин, – привикваха хората от улиците. А над всичко това, дори над двореца, се извисяваше сияйна кула от светъл камък, разположена върху един от южните хълмове.

Торе. Кулата, обитавана от най-вещите простосмъртни лечителки на света. Каол се бе постарал да не я гледа твърде втренчено през прозорците на каретата, въпреки че гигантска-

та кула се виждаше от почти всяка улица, от всяко ъгълче на Антика. Слугите не казаха нищо за нея, дори не споменаха за господстващото ѝ присъствие, което сякаш засенчваше и двореца на хагана.

Слугите така или иначе не бяха особено разговорливи по пътя насам и все пак не пророниха и дума за траурните знамена, брулени от сухия вятър. Мълчаха и мъжете, и жените – всичките с тъмни, лъскави, прави коси, до един облечени със свободни панталони и разкроени жакети в кобалтовосиньо или кървавочервено, обточени с бледозлатисто. Платени прислужници, но потомци на робите, притежавани някога от хаганския род. Докато предишната владетелка, жена с буден, новаторски дух, не забранила робовладелството като една от множеството мерки за усъвършенстване на империята. Тя освободила робите си, ала ги задържала като платени слуги заедно с децата им. А ето че сега и техните внуци служеха на хаганата.

Никой от тях не изглеждаше недохранен или мизерстващ и никой не показва и капка страх, докато съпровождаха Каол и Несрин от кораба до двореца. Настоящият хаган явно се отнасяше добре с прислугата. Каол се надяваше и наследникът му, все още необявен, да усвои подхода му.

За разлика от политиката в Адарлан и Терасен, тук хаганът сам избираше наследника си – не го предопределяха редът на раждане и полът. Отглеждането на възможно най-много потомци подсигуряваше на хагана по-голям избор, но пък и беше нож с две остриета. Съперничеството между евентуалните наследници... бе същински кървав спорт, в който всеки се стремеше да докаже на родителя си, че е най-силен, най-мъдър, най-подходящ за трона.

Законът повеляваше хаганът да държи на неприкосновено, тайно място запечатан документ, посочващ наследника му, в случай че го застигнеше смърт, преди да е обявил името му. В него можеха да се внасят промени по всяко време, но беше създаден така, че да се избягва нещото, от което се страхуваше владетелят още откакто първият хаган бе съединил кралствата

и териториите на континента: *срив*. Не под напора на външни сили, а заради вътрешна война.

И онзи първи владетел бе постъпил мъдро. През триста-годишната история на хаганата не беше избухнала нито една гражданска война.

Когато Несрин го прекара с количката през шпалира от слуги, които спряха между две гигантски колони и сведоха глави в галантен поклон, когато живописната, богато украсена тронна зала се разгърна пред тях с десетките си посетители, струпани около златния, блеснал под обедното слънце подиум, Каол се зачуди коя ли от петте фигури пред трона щеше да управлява империята един ден.

Единственият звук в залата бе шумоленето на дрехите на петдесетината придворни – Каол ги преброи скришом само за няколко секунди, – събрани от двете страни на бляскавия подиум, образувайки стена от коприна, плът и бижута, почти същински булевард, по който Несрин забута количката му.

Шумоленето на дрехи и трополенето на колелата. Дори скърцаха, макар че ги беше смазала тази сутрин, но няколко-седмичното плаване се беше отразило на метала. Всяко скрибуцане пронизваше ушите му, подобно на нокти, стържещи по камък.

Независимо от това държеше главата си високо вдигната. Раменете – изправени.

Несрин спря на почтително разстояние от подиума и стената от петимата хагански потомци, всичките в разцвета на силите си, мъже и жени, застанали между тях двамата и баща си.

Върховният дълг на принцовете и принцесите беше да бранят императора. Най-лесният начин да докажат предаността си, да повлияят на избора му. А петимата пред тях...

Каол придоби непроницаемо изражение и отново ги преброи. Наистина бяха само петима. Не шестима, както го беше подготвила Несрин.

Но вместо да огледа залата за липсващия хагански потомък, той се поклони дълбоко. Беше упражнявал движението

множество пъти през последната седмица от морското им пътешествие, докато въздухът постепенно се стопляше, превръщайки се във все по-сух и сгорещен от слънцето. Още му бе странно да го върши в седнало положение, ала въпреки това Каол се поклони ниско, докато не впери очи в безполезните си крака, в съвършено чистите си кафяви ботуши, където се криеха безчувствените му, неподвижни стъпала.

Когато дочу шумоленето на дрехи от лявата си страна, разбра, че Несрин беше застанала до него и също се покланяше.

Останаха така, колкото траеше поемането на три глътки въздух – поне толкова време се изискваше по думите на Несрин.

Каол го използва, за да свика самообладанието си, да прогони от ума си бремето, увиснало на плещите и на двама им.

Някога умело бе запазвал непоклатимо хладнокръвие. Все пак беше служил на бащата на Дориан години наред, приемайки заповедите му с абсолютен стоицизъм. А преди това бе понасял собствения си баща, чиито думи раняваха също толкова дълбоко, колкото и юмруците му. Преданият настоящ лорд на Аниел.

Титлата „лорд“ пред името на Каол вече беше същинска подигравка. Подигравка и заблуда, която Дориан бе отказал да премахне без значение на протестите му.

Лорд Каол Уестфол, Ръка на краля.

Мразеше го. Повече от скрибуцането на колелата. Повече от тялото, което не усещаше от хълбоците си надолу, чиято неподвижност продължаваше да го изненадва дори седмици по-късно.

Той беше лорд на нищото. Лорд на клетвопрестъпниците. Лорд на лъжците.

И когато надигна торс, срещайки вирнатите в крайчетата очи на белокосия мъж върху трона, когато отпуснатата кафеникава кожа на хагана се сбърчи в лека, лукава усмивка... Каол се запита дали не бе прочел мислите му.

⇨ 2 ⇩

Несрин имаше чувството, че в нея вече съществуват две страни.

Онази, която се зовеше капитан на адарланската кралска стража, която положи клетва пред краля да уреди изчеряването на мъжа в количката до нея, както и да свика армия с помощта на мъжа в трона пред нея. Тази част от Несрин държеше главата ѝ гордо изправена, раменете ѝ – изопнати, ръцете ѝ – на не дотам заплашително разстояние от изящия меч на хълбока ѝ.

А другата част...

Другата част бе съзерцавала как високите кули, минаретата и куполите изникват на хоризонта, докато плаваха към града на боговете, как лъскавата Торе се извисява гордо над всичко... и бе преглъщала сълзите си. Същата тази част още от пристанището бе доловила аромата на печени червени чушки, свежия дъх на джинджифил и примамливата сладост на кимиона, осъзнавайки до мозъка на костите си, че е у дома. Както и че, макар да беше отдала живота си в служба на Адарлан, на тамошното си семейство, мястото, където някога бе живял баща ѝ, където дори родената ѝ в Адарлан майка се бе усещала по-спокойна... Тук бе нейният народ.

Цветът на кожата в различните нюанси на кафявото и бронзовото, изобилието от лъскава черна коса – също като *нейната*. Очите с какви ли не форми – вирнати в краищата, големи, заоблени, тесни, и оттенъците – от абаносово и кестеняво до

рядко срещаното лешниково и зелено. Нейният народ. Смесца от всевъзможни кралства и земи, да, но... Тук никоой не съскаше презрително по улиците. Тук никоой не замеряше деца с камъни. Тук племенниците ѝ не биха се чувствали различни. Нежелани.

И тази част от нея... Независимо от изправените ѝ рамене и вирната брадичка, коленете ѝ трепереха пред човека – пред *силата* – на трона.

Несрин не се бе осмелила да каже на баща си къде отива и защо. Само че кралят на Адарлан я праща на мисия и може да се позабави.

Баща ѝ не би повярвал. Тя самата почти не вярваше.

Хаганът представляваше легенда, разказвана с притаен глас пред камината им в зимните вечери; потомците му – предания, предавани отново и отново, докато месеха безчет хлябове за пекарната. Предците им – приказки за лека нощ, които или трябваше да я приспят, или да я накарат да будува, скована от ужас.

Хаганът беше оживял мит. Божество, подобно на останалите трийсет и шест, които властваха над града и империята.

В Антика имаше толкова храмове, посветени на тези богове, колкото и паметници на различните хагани. *Повече* дори.

За това и го наричаха града на боговете – заради живия бог, възкачил се на трона от слонова кост върху златния подиум.

Подиум от чисто злато, точно като в легендите, разправяни от баща ѝ.

А шестимата потомци на хагана... Несрин можеше да разпознае всеки от тях, без да е нужно да се представят.

След старателното проучване, което Каол беше провел на кораба им, не се съмняваше, че и той може.

Ала на тази среща не на тях се падаше първата дума.

Защото, колкото *тя* бе запознала бившия капитан с родината си през изминалите седмици, толкова и той я беше запознал с дворцовия протокол. Не че Каол имаше особено пряка връзка с него, но все пак достатъчно го беше наблюдавал през

годините на служба към краля.

Наблюдател в игра, в която сега му предстоеше да се превърне в основен играч. Игра с неопикуемо висок залог.

Зачакаха мълчаливо хаганът да проговори.

Несрин се бе постарала да не зяпа твърде отявлено, докато се придвижваха из двореца. Не беше стъпвала в него по време на малкото си посещения в Антика през годините назад. Същото важеше за баща ѝ, за неговия баща – и изобщо за всичките ѝ предци. Дори в град на боговете, това бе най-свещеният храм. И най-смъртоносният лабиринт.

Хаганът не помръдна в трона си от слонова кост.

По-нов, по-широк трон отпреди стотина години, когато седмият хаган беше изхвърлил предишния, защото едрото му тяло не се побиращо в него. Историята разказваше, че преял и препил до смърт, но поне имал благоразумието да назове наследника си, преди да се стисне за гърдите и да увисне мъртъв... на същия този трон.

Урус, настоящият хаган, беше на не повече от шейсет и изглеждаше в далеч по-добро здравословно състояние. Макар че тъмната му коса отдавна беше станала по-бяла от резбования му трон, а сбръчканата му кожа бе осеяна с белези, свидетелстващи за всичките му битки през последните дни от живота на майка му... Ониксовите му очи, тесни и вирнати в краищата, искряха като звезди. Будни и всевиждащи.

Върху снежнобялата му глава не бе поставена корона. Боговете, намиращи се сред простосмъртните, не се нуждаеха от символи на божествената си власт.

Лентички бяла коприна се полюшваха по прозорците зад него и сякаш изпращаха мислите на хагана и семейството му към душата на починалия – несъмнено някой големец – в единението му с Всевечното синьо небе и Спящата земя, които хаганът и всичките му предци все още почитаха вместо пантеона от трийсет и шест богове, прославяни от обитателите на града.

И другите, онези от новите територии на хаганата, които още не бяха приобщени към божествената свита. Вероятно

имаше поне неколцина такива богове, защото мъжът на трона пред тях бе прибавил шепа презморски кралства към границите им през трийсетгодишното си управление.

По едно кралство за всеки пръстен с лъскав скъпоценен камък, красящ белязаните му пръсти.

Воин с богата премяна. Окичените му ръце се свлякоха от страничните облегалки на резбования трон, сглобен от бивните на могъщите зверове, обитаващи централните степи, и се заключиха в скута му, обгърнат с едри дипли обточена в златистото синя коприна. Несрин мигновено позна индиговата боя от забулените в изпарения, тучни земи, простиращи се на запад. От Балрун, родината на предците ѝ, преди любопитството и стремежът към успех да подтикнат прадядо ѝ да довлече семейството си през планини, равнини и пустини до града на боговете в сухия север.

Родът Фалик поколения наред се препитаваше с търговия, съставена от не особено изтънчени стоки, а най-обикновени сукна и подправки. Чичо ѝ продължаваше да търгува с все същото и благодарение на множество далновидни вложения се бе превърнал в сравнително богат човек, чието семейство обитаваше красива къща в града. Безспорно израстване спрямо професията на пекар – пътя, който баща ѝ си беше избрал, напускайки тези брегове.

– Рядко се случва нов крал да изпрати толкова знатна особа в земите ни – отбеляза накрая хаганът, и то на техния език, не на халха, езика на Южния континент. – Приемам го като знак на уважение.

Акцентът му толкова наподобяваше този на баща ѝ, само че в тона му липсваше неговата топлина, хуморът му. Така говореше мъж, въздавал заповеди цял живот, борил се свирепо за короната си. И екзекутирал двама от братята и сестрите си, които не понесли загубата с достойнство. Що се отнасяше до тримата оцелели... единият живееше в изгнание, а другите двама се бяха врекли във вярност на брат си. Позволявайки на лечителките от Торе да ги лишат от наследство.

Каол килна глава.

– За мен е чест, Велики хагане.

Не „величество“ – това обръщение беше за крале и кралици. За мъжа пред тях не съществуваше достатъчно възвишена дума, а само титлата, носена от най-първия в рода му: Велик хаган.

– За вас – повтори умислено хаганът и тъмните му очи се плъзнаха към Несрин. – Ами спътницата ви?

Несрин едва се сдържа да не падне наново в поклон. Сега осъзнаваше, че Дориан Хавилиард бе точната противоположност на този човек. Елин Галантиус обаче... Тя се зачуди дали младата кралица нямаше повече общо с хагана, отколкото с Хавилиард. Или щеше да има, ако оцелееше достатъчно дълго. Ако се случеше да достигне до трона си.

Несрин прогони размислите си, когато Каол извърна очи към нея с видимо напрегнати рамене. Не заради въпроса, не заради обкръжението им, а просто защото напънът да вдигне поглед към могъщия крал воин... щеше да му коства много.

Несрин леко наклони глава.

– Аз съм Несрин Фалик, капитан на кралската стража на Адарлан. Постът, който лорд Уестфол заемаше, преди крал Дориан да го назначи за своя Ръка в началото на лятото.

Благодарна беше, че годините в Рифтхолд я бяха научили да не се усмихва, да не показва страх, да говори хладнокръвно, плавно... дори когато коленете ѝ трепереха.

Тя продължи:

– Това е родината на семейството ми, Велики хагане. Антика все още притежава част от душата ми. – Несрин постави ръка върху сърцето си и мазолите ѝ закачиха фината материя на златистопурпурната ѝ униформа. Цветовете на империята, която множество пъти бе подлагала семейството ѝ на гонения и нападки. – Честта, която ми оказвате да ме приемете в двореца си, е най-голямата в живота ми.

Навярно беше така.

Ако намереше време да посети роднините си в тихия, об-

гърнат в градини квартал „Руни“, обитаван главно от търговци като чичо й, те несъмнено щяха да го сметнат за неповторима чест.

Хаганът се поусмихна.

– Тогава ми позволете да ви приветствам в истинския ви дом, капитане.

Несрин не погледна Каол, но долови раздражението му. Не знаеше какво точно го бе предизвикало: правото й да нарече тези земи свой дом или официалното звание, което едно време бе принадлежало на него.

Тя просто се поклони в знак на благодарност.

Хаганът пак се обърна към Каол.

– Предполагам, че идвате, за да ме привлечете във войната си.

Каол отвърна с леко рязък тон:

– Идваме по повеля на краля си. – В последната дума се четеше нотка на гордост. – За да очертаем началото на нова ера, посветена на процъфтяваща търговия и мир.

Една от дъщерите на хагана – млада жена с коси като буйни нощни потоци и очи като тъмен огън – си размени ироничен поглед с мъжа от лявата й страна, навярно с три години по-голям от нея.

Хасар и Сартак, значи. Третата и вторият по възраст сред потомците. И двамата носеха свободни панталони, бродирани туники и изящни кожени ботуши до коленете. Хасар не изпъкваше с красота, но очите й... Огънят в тях, когато надникна към по-големия си брат, я превръщаше в достатъчно забележителна.

Сартак беше командир на рукините, ездачите на могъщите руки.

Северната въздушна кавалерия на хаганския народ от дълги години обитаваше величествената планина Таван с руките си: гигантски птици с облик на орли, способни да вдигнат във въздуха цели говеда и коне. Нямаха огромните, унищожителни размери на уивърните на вещиците от клана Железни зъби,

но пък бяха бързи, пъргави и хитри като лисици. Идеалните ездитни зверове за легендарните стрелци.

Сартак стоеше със сериозно изражение и изпънати широки рамене. Навярно и той като Каол се чувстваше не особено комфортно в официалната си премяна. Несрин се чудеше дали Кадара, личният му рук, бе кацнала на някое от трийсет и шестте минарета, наблюдавайки уплашените слуги и стражи, докато чакаше нетърпеливо господаря си.

Щом Сартак беше тук... явно отдавна знаеха за посещението им с Каол.

Многозначителните погледи, които си размениха Сартак и Хасар, подсказваха на Несрин едно: те двамата най-малкото бяха обсъждали вероятните последици от визитата им.

Сартак плъзна очи към Несрин.

Тя примигна напук на усилията си да запази хладнокръвие. Кожата му беше по-тъмна от тази на останалите – навярно от всичкото време, прекарано в небето под пряката слънчева светлина, а очите му бяха абаносови. Бездънни и неразгадаеми. Черната му коса беше разпусната, с изключение на тънка плитка, следваща извивката на ухото му. Другата част, спускаща се чак до мускулестите му гърди, се люшна леко, когато воинът ѝ кимна – почти подигравателно, беше готова да се закълне Несрин.

Що за пропаднала, нещастна двойка изпращаше Адарлан. Ранения бивш капитан и настоящия – жена от простолюдието. Нищо чудно приветствените думи на хагана да се окажеха прикрита обида.

Несрин отмести поглед от принца, макар че продължи да усеща пронизителния му взор като студен призрачен допир.

– Идваме с дарове от Негово Величество краля на Адарлан – обяви Каол и се завъртя в стола си, за да махне на слугите зад тях.

Кралица Джорджина и дворът ѝ направо бяха ограбили кралската хазна, преди да избягат в планинските си имения през пролетта. А предишният крал бе измъкнал повечето от

останалата част през последните месеци от управлението си. Преди двамата да отплават към Южния континент, Дориан бе слязъл в съкровищниците под двореца. Несрин още чуваше отекащата му ругатня, по-цинична от всичко, което някога бе изричал пред нея, когато откри едва няколко купчини златни монети в изпразненото подземие.

Както обикновено, Елин обаче имаше план.

Несрин стоеше до новия си крал, когато Елин отвори двата сандъка в покоите си. Преливаха от скъпоценности, достойни за кралица – Кралица на асасините.

„Засега разполагам с достатъчно средства – заявила бе тя на Дориан, когато кралят се опита да възрази. – Покажи на хагана какво си имаме в Адарлан.“

През няколко седмици, изминали оттогава, Несрин се питаше дали Елин с облекчение се отървяваше от закупеното с кървавите си пари. Скъпоценностите на Адарлан очевидно нямаше да стигнат до Терасен.

А сега, докато слугите подреждаха пред подиума четирите по-малки ковчезета, разпределени и натъкмени по препоръка на Елин от двата големи сандъка, за да изглеждат скъпоценностите повече, докато отваряха капациите им, мълчаливите придворни проточиха вратове да надзърнат вътре.

И забелязвайки лъскавите скъпоценни камъни, златото и среброто, зашушукаха удивено.

– Дар – обяви Каол, когато дори самият хаган се повеси напред, за да погледне в ковчезетата – от крал Дориан Хавилиард от Адарлан и Елин Галантиус, кралица на Терасен.

Второто име накара принцеса Хасар да стрелне очи към Каол.

Принц Сартак само надникна назад към баща си. Аргун, най-големият син, се вираше смръщено в съкровището.

Аргун – политикът сред тях, любимецът на търговците и най-влиятелните играчи на континента. Слаб, висок на ръст интелектуалец, търгуващ не с пари и материални блага, а с познания.

„Принцът на шпионите“, така наричаха Аргун. Докато двамата му братя се бяха обучавали в изкуството на войната, Аргун бе развивал ума си и сега ръководеше трийсет и шестимата везири на баща си. Затова критичният му поглед към скъпоценностите...

Колиета с диаманти и рубини. Гривни от злато и смарагди. Обици – същински умалени полилеи, – изгъкани от сапфири и аметисти. Майсторски изработени пръстени, някои украсени със скъпоценни камъни, големи колкото лястовиче яйце. Гребени, шноли и брошки. Спечелени с кръв, купени с кръв.

Най-малката сред събраните накуп знатни потомци, хубавичка жена с фино телосложение, оглеждаше съкровището най-отблизо. Дува. Масивен сребърен пръстен с почти неприлично голям сапфир красеше слабата ѝ ръка, притисната към изпъкналия ѝ корем.

Наглед бе бременна в шестия месец, но свободните ѝ дрехи – очевидно обичаше лилавото и розовото – и слабото ѝ тяло можеха и да заблуждават окото. Ала в утробата ѝ безспорно растеше първото ѝ дете, плод на уредения ѝ брак с принц от презморска земя от отдалечения изток, южен съсед на Доранел, доловил ропота на елфическата кралица и решил да подигури защита за южната империя отвъд океана. Навярно първи опит от страна на хаганата, предполагаша Несрин и мнозина други, да разшири още повече и бездруго мащабните си владения.

Несрин не си позволи да се замисля за живота, растящ под окичената с бижута ръка.

Защото, ако някой от братята и сестрите на Дува наследеше хаганския трон, първата задача на новия владетел, след като той или тя се сдобиеше с достатъчно собствени потомци, щеше да е да отстрани всички други претенденти за трона. Започвайки с децата на братята и сестрите си, ако те оспореха мястото му на престола.

Несрин се чудеше как живее с тази мисъл Дува. Дали бе обикнала бебето в утробата си, или имаше благоразумието да

не допуска подобни чувства. Дали бащата щеше да стори всичко по силите си, за да го спаси, ако се стигнеше дотам.

Хаганът най-сетне се облегна назад в трона си. Децата му също бяха изопнали гърбове, а ръката на Дува бе паднала от корема ѝ.

– Бижута – поде Каол, – изработени от най-вещите адарлански майстори.

Хаганът се заигра с големия цитрин върху един от собствените си пръстени.

– Ако идват от съкровищницата на Елин Галантиус, не се и съмнявам.

Между Несрин и Каол се възцари мълчание. Знаеха – очаквали бяха, – че хаганът има шпиони по всички земи, по всяко море, че миналото на Елин можеше да се окаже някак непреодолимо.

– Все пак вие не сте само Ръка на Адарлан – продължи хаганът, – но и посланик на Терасен, прав ли съм?

– Да, прав сте – отвърна протичко Каол.

Хаганът се изправи леко сковано и децата му веднага отстъпиха встрани, отваряйки му път, за да слезе от златния подиум.

Най-високият му син – мускулест мъж, видимо по-невъздържан от Сартак с кротката му бдителност – огледа тълпата за скрити заплахи. Кашин. Четвърти по възраст.

Ако Сартак командваше руките над северните и централните земи, то Кашин се разпореждаше със сухопътните им армии, съставени главно от пехотинци и конници. Аргун ръководеше везирите, а армадите се прекланяха пред Хасар. Но Кашин не притежаваше изтънчеността на братята и сестрите си. Тъмната му коса беше сплетена, разкривайки широкото му лице. Несъмнено красавец, да – но сякаш животът сред войските беше оставил своя отпечатък върху него. Не непременно в лошия смисъл.

Хаганът слезе от подиума и кобалтовата му роба зашумоли по пода. С всяка негова стъпка по зеления мрамор Несрин се убеждаваше, че този мъж наистина бе командвал руките в

небесата и конниците, а и бе съумял да привлече армадите на своя страна. Сетне Урус предизвикал на двубой най-големия си брат по повеля на майка им, която лежала на смъртния си одър, линееща от болест, непосилна дори за лечителките от Торе. Оцелелият от двама им щял да стане новият хаган.

Предишната хаганка обичала зрелищата. Затова разпоредила решителният бой между двамата ѝ избраници да се проведе в амфитеатъра в центъра на града, като отворила вратите му за всеки, който смогнел да си намери място. Хората седели по парапети и стълбища, а улиците, водещи към бялата каменна сграда, преливали от многохилядни тълпи. Руките и ездачите им гледали от върховете на колоните, обточващи най-горното ниво, а в небето над арената кръжели още рукини.

Двамата претенденти за трона се били шест часа.

Не само един срещу друг, но и срещу ужасиите, които майка им пращала, за да изпита уменията им: гигантски диви котки изскачали от скрити под пясъка клетки; колесници с железни шипове и копиехвъргачи ги връхлитали от тъмните тунели наоколо.

Бащата на Несрин бил сред обезумялото гъмжило по улиците, откъдето слушал за развоя на битката от шепата смелчаги, съумели да се изкачат по колоните.

Последният удар не бил пропит от жестокост или омраза.

Орда, по-големият брат на сегашния хаган, бил пронизан с копие между ребрата от един от колесничарите. След шестчасова кървава битка този удар го повалил.

Урус оставил мечата си. На арената се спуснала пълна тишина. Тишина, защото Урус протегнал окървавена ръка към падналия си брат, за да му помогне.

А Орда изстрелял скрит кинжал към сърцето на Урус.

Острието пропуснало целта си с пет сантиметра.

Урус изтръгнал с крясък кинжала и го забил право в брат си. И не пропуснал.

Докато хаганът крачеше към нея, Каол и ковчежетата, Несрин се питаше дали още имаше белег на гърдите си. Дали

майка му бе страдала в уединение по загиналия си син, погубен от онзи, който щеше да наследи короната ѝ след броени дни. Или просто не си бе позволила да обикне децата си, знаейки каква съдба ги очаква.

Урус, хаганът на Южния континент, спря пред Несрин и Каол. Издигаше се с поне петнайсетина сантиметра над Несрин; раменете му си оставаха все така широки, гръбнакът му – все така изправен.

Наведе се с едва видима капчица старческа скованост и взе колие с диаманти и сапфири от едното ковчеже. Бижуто заблещука като жива река в осеяните му с белези, окичени ръце.

– Най-големият ми син Аргун – подхвана хаганът, посочвайки с брадичка към слабия, наблюдателен принц – наскоро ми докладва доста интригуващи сведения за кралица Елин Ашривер Галантиус.

Несрин зачака удара. Каол просто отвърщаше на погледа му.

Ала тъмните очи на хагана, очите на Сартак, осъзна Несрин, затанцуваха, когато каза на спътника ѝ:

– Деветнайсетгодишна кралица би притеснила мнозина. Дориан Хавилиард поне са го обучавали още от невръстно дете да наследи короната, да управлява двора си и цялото кралство. Елин Галантиус обаче...

Хаганът хвърли колието в ковчежето. То издрънча гръмко като сблъсък на стомана с камък.

– Някои биха нарекли десетгодишен опит като професионален асасин достатъчно обучение.

Из тронната зала пак се разнесе шепот. Огнените очи на Хасар направо лумнаха. Изражението на Сартак остана непроменено. Навярно умение, усвоено от най-големия им брат, чиито шпиони трябваше да са наистина вещи, за да се доберат до информация за миналото на Елин. Макар че дори Аргун едва съдържаше самодоволната си усмивка.

– Може и да ни дели Тясното море – заяви хаганът на Каол, чието лице също оставаше непроницаемо, – но дори ние сме

чували за Селена Сардотиен. Дарът ви несъмнено идва от нейната съкровищница. Но носите скъпоценности на мен, при положение че дъщеря ми Дува – той надникна към красивата бременна принцеса, застанала близо до Хасар – още не е получила сватбен подарък нито от новия ви крал, нито от завърналата ви се кралица. Всички останали владетели изпратиха своите още преди половин година.

Несрин се помъчи да прикрие смайването си. Подобен пропуск можеха да оправдаят с толкова много истини, никоя от които обаче не смееха да изтъкнат тук. Каол също мълчеше.

– Но – продължи хаганът – въпреки скъпоценностите, които стоварихте в краката ми като чували с жито, държа да чуя истината. Особено като се има предвид, че Елин Галантиус разруши собствения ви стъклен замък, уби предишния ви крал и превзе столицата ви.

– Щом принц Аргун е толкова осведомен – рече Каол с нетрепващо хладнокръвие, – едва ли е нужно да чувате истината от мен.

Несрин почти изтръпна от дръзкия му тон.

– Едва ли – потвърди хаганът, а Аргун присви леко очи. – Но ми се струва, че *вие* ще искате да чуете една истина от мен.

Каол не попита каква бе тя. Не прояви никакъв интерес, освен едно лаконично:

– Така ли?

Кашин се напрегна осезаемо. Явно той беше най-ревностният защитник на баща си. Аргун просто се спогледа с един от везирите и прати змийска усмивка на Каол.

– Нека ви съобщя каква е според мен причината за посещението ви, лорд Уестфол, Ръка на краля.

Само чайките, кръжащи високо над купола на тронната зала, дръзваха да нарушат тишината.

Хаганът затвори капациите на ковчежетата един по един.

– Според мен идвате да ме привлече във войната си. Адарлан е разцепен, Терасен е в безизходица и на Елин определено ще ѝ е трудно да убеди оцелелите си лордове да се бият за нео-

питна кралица, прекарала последните десет години в разгулен живот в Рифтхолд, купувайки същите тези бижута с кървавите си пари. Списъкът със съюзниците ви е кратък и несигурен. Силите на херцог Перингтън далеч не са на ваша страна. Останалите кралства на континента ви са потъпкани и разделени от северните ви земи от армиите на Перингтън. И на фона на всичко това вие долитате тук със скоростта на осемте ветрове, за да ме убеждавате да изпратя армиите си по вашите брегове. Да проливам наша кръв за някаква си загубена кауза.

– Някои биха я нарекли благородна – противопостави му се Каол.

– Не съм приключил – вдигна ръка хаганът.

Каол се наежи, но не посмя отново да проговори неканен. Сърцето на Несрин препускаше в гърдите ѝ.

– Мнозина биха ме посъветвали – продължи Урус, махвайки с вдигнатата си ръка към шепа везири, към Аргун и Хасар – да стоим настрана. Или още по-добре, да се съюзим със сигурните победители, с които водим изгодна търговия през последните десет години.

Той пак махна с ръка към неколцина други мъже и жени в златистите роби на везири. Към Сартак, Кашин и Дува.

– Някои биха съзрели риск в съюзничеството с Перингтън, понеже не е изключено един ден да изпрати армиите си към нашите пристанища. Биха изтъкнали, че рухналите кралства Ейлве и Фенхароу може отново да натрупат богатства под новото си управление и да напълнят хазната ни с плодородна търговия. Не се и съмнявам, че вие самите ще ме уверите в това. Ще ми предложите неустойими търговски сделки, навярно във ваш личен ущърб. Но вие сте отчаяни и притежанията ви с нищо не надхвърлят моите. А и бездруго лесно мога да си ги присвоя.

За щастие, Каол съдържа езика зад зъбите си. Макар и кафявите му очи да кипяха заради слабо прикритата заплаха.

Хаганът надникна в последното, четвърто ковчеже. Инкрустирани със скъпоценни камъни гребени и четки за коса,

изящни шишенца за парфюми, сътворени от най-изкусните адарлански стъкларии – строители на двореца, който Елин бе разрушила.

– Затова идвате да ме привлечете към каузата си. И аз ще си помисля по време на престоя ви тук. Защото, естествено, пристигате при нас и с друга цел.

Белязаната му, окичена с бижута ръка махна вяло към стола на Каол. Бронзовите бузи на спътника ѝ пламнаха, но той не трепна дори, не се сви. Несрин свика същата сила.

– Аргун ме уведоми, че травмите ви са пресни, че сте ги получили, когато стъкленият дворец е избухнал. Явно кралицата на Терасен не е прикривала особено съвестно съюзниците си.

Всички присъстващи – и принцовете, и слугите, надзърнаха към краката на Каол. Някакво мускулче по челюстта му потрепна нервно.

– Тъй като отношенията ви с Доранел вече са доста обтегнати, отново благодарение на Елин Галантиус, предполагам, че единственият отворен път към изцелението ви е тук. В Торе Сесме.

Хаганът сви рамене – мимолетен издайнически белег, подсказващ за вироглавия млад воин от миналото му.

– Обичната ми съпруга дълбоко би се разстроила, ако отнема на ранен човек шанса да се излекува – императрицата я нямаше в залата, осъзна най-внезапно Несрин, – затова, разбира се, ще ви допусна в Торе. Дали лечителките ще склонят да ви помогнат, зависи изцяло от самите тях. Дори аз нямам контрол над Торе.

Торе – кулата. Тя господстваше над южния край на Антика, кацнала върху най-високия му хълм с изглед към града, стелещ се надолу към зеленикавото море. Обитаваха я най-знаменитите лечителки на света и служеше като храм на Силба, богинята лечителка, благословила последователите си. От трийсет и шестте божества, които империята бе приветствала през вековете, божества от далечни и близки религии, събрани в града на боговете, Силба се ползваше с неоспоримо върховенство.

Каол изглеждаше така, сякаш преглъща живи въглини, но за радост, съумя да сведе глава.

– Благодаря ви за великодушието, Велики хагане!

– Починете тази вечер. Ще ги осведомя, че утре сутринта ще сте готов. Тъй като вие не можете да се качите в кулата, ще ви изпратят някого от своите. Ако склонят да ви лекуват.

Пръстите на Каол потрепнаха в скута му, ала той не ги сви в юмруци. Несрин още не смееше да си поеме дъх.

– На тяхно разположение съм – рече стегнато Каол.

Хаганът затвори и последното ковчеже с бижута.

– Задръжте си даровете, посланико на Елин Галантиус, Ръка на краля. Нямам нито потребност, нито желание да ги приема.

Каол вирна глава, като че нещо в тона на Урус я бе впримчило.

– Защо?

Несрин едва не подскочи. Явно никой не оспорваше така дръзко решенията на хагана, ако съдеше по гневната изненада в очите му и погледите, които си размениха потомците му.

Но Несрин разпозна и искрица от нещо друго в очите на владетеля. Изтощение.

Погледът ѝ наново попадна върху белите знамена по прозорците, каквито се вееха из целия град, и нещо мазно се плъзна по вътрешностите ѝ. Пак надникна към шестимата наследници.

Не бяха шестима.

Петима. Присъстваха само петима.

Траурни знамена в хаганския дворец. Из целия град.

Този народ не скърбеше, не и както адарланския, който надяваше черни дрехи и жалееше за покойниците с месеци. Дори в хаганското семейство животът продължаваше; не тъпчеха мъртвците си в каменни катакомби и гробници, а ги покриваха с бели платна, полагайки ги под открито небе в отцепена, свещена земя из далечните степи.

Несрин обходи с очи подредените в редица наследници. Присъстваха петимата най-големи. Тъкмо когато си даде смет-

ка, че Тумелун, най-малката сестра – едва на седемнайсет, – я нямаше, хаганът заяви на Каол:

– Шпионите ви наистина са безполезни, щом не сте узнали.

С тези думи закричи към трона, позволявайки на Сартак да пристъпи напред. Бездънните очи на втория по големина принц бяха забулени от тъга. Той кимна безмълвно на Несрин. Да. Да, подозренията ѝ бяха верни...

Плътният, приятен глас на Сартак изпълни залата:

– Обичната ни сестра Тумелун загина неочаквано преди три седмици.

О, богове! Толкова думи и ритуали бяха пренебрегнали; неприкритият им зов за помощ във войната бе така неуместен, нетактичен...

В горестната тишина Каол срещна погледите на всички принцове и принцеси, а накрая и този на изтезания хаган.

– Моите най-искрени съболезнования!

Несрин на свой ред пророни:

– Нека северният вятър я отнесе към по-зелените поля!

Само Сартак благоволи да кимне в знак на признателност. Другите ги гледаха студено, сковано.

Несрин стрелна безмълвно и предупредително Каол – в никакъв случай не биваше да разпитва за смъртта ѝ. Той разчете изражението ѝ и кимна.

Хаганът зачопли с нокът някакво ръбче върху резбования си трон и тишината натежа, подобно на някое от палтата, с които легендарните конници още се бранеха от безмилостния северен вятър из степите и грубите си дървени седла.

– Плаваме от три седмици – опита да обясни с посмекчен глас Каол.

Урус не понечи да изрази разбиране.

– Това обяснява и защо очевидно не сте получили другата вест; защо още не знаете, че тези студени скъпоценности ще са по-необходими на вас самите. – Устните на хагана се извиха в безрадостна усмивка. – Шпионите на Аргун ни донесоха новини от един кораб тази сутрин. Кралската хазна в Рифтхолд

вече е недостъпна за вас. Херцог Перингтън и ордата му от летищи страшилища са превзели столицата ви.

Тишина, пулсираща и глуха, обля Несрин като вълна. Тя не знаеше дали Каол диша.

– Нямаме сведения за местонахождението на крал Дориан, но той им е предал Рифтхолд. Сетне избягал под прикритието на нощта, ако може да се вярва на слуховете. Градът е превзет. Всичко на юг от Рифтхолд вече принадлежи на Перингтън и вещиците му.

Несрин съзря първо лицата на племенниците си.

После и това на сестра си. И на баща си. Видя кухнята им, пекарната. Крушовите тарталети, сложени да изстиват върху дългата дървена маса.

Дориан ги беше изоставил. Изоставил ги беше, за да... какво? Да намери помощ? Да оцелее? Да изтича при Елин?

Дали кралската стража бе останала да се сражава? Дали някой се беше борил за невинните обитатели на града?

Ръцете ѝ трепереха. Но не я интересуваше. Не я интересуваше дали тези хора, обгърнати в богатства, ѝ се присмиват.

Децата на сестра ѝ, най-голямото щастие в живота ѝ...

Каол се взираше в нея от количката. С празно изражение. Лишено от мъка, от недоумение.

Пурпурнозлатистата униформа започваше да я задушават. Да я стяга като усмирительна риза.

Вещици и увърни. В техния град. С железните им зъби и нокти. Как ли бяха разкъсвали човешка плът, изтезвайки... Семейството ѝ... *семейството ѝ...*

– Татко.

Сартак пак беше пристъпил напред. Ониксовите му очи прескочиха няколко пъти между Несрин и хагана.

– Гостите ни са пропътували дълъг път. Като оставим политиката настрана – той стрелна неодобрителен поглед към Аргун, който изглеждаше доволен от новината, разтърсила зеления мрамор под ботушите ѝ, – ние сме гостоприемна нация. Нека си починат няколко часа. А след това да вечерят с нас.

Хасар дойде до Сартак, взирайки се укорително в Аргун. Но едва ли заради злорадството му, а по-скоро задето не ѝ беше съобщил новината предварително.

– Никой гост, посетил дома ни, не бива да остане неприветствен.

Ала колкото и приветливо да звучаха думите ѝ, тонът ѝ далеч не отговаряше на тях.

Баща им ги изгледа учудено.

– Така е. – Урус махна на слугите до далечните колони. – Отведете ги в покоите им. И изпратете послание до Торе да ни пратят най-добрата си лечителка. Хафиза, ако благоволи да слезе от кулата.

Несрин почти не чу останалото. Щом вещиците държаха града, то Валгите, превзели го в началото на лятото... Нямаше кой да се бори срещу тях. Кой да закриля роднините ѝ.

Ако изобщо бяха оцелели.

Не можеше да диша. Да разсъждава.

Не трябваше да напуска Рифтхолд. Да приема този пост.

Нищо чудно вече да бяха мъртви или да страдаха. Мъртви. Мъртви.

Не забеляза как една слугиня идва да избута стола на Каол. Едва долови как той преплита пръсти с нейните.

Несрин дори не се поклони на хагана на излизане от залата.

Единствено техните лица бяха пред очите ѝ.

Дечицата. Усмехнатите дечица на сестра ѝ с изпъкналите си заоблени коремчета.

Не биваше да идва.

 ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ
ОТ САРА ДЖ. МААС

ОСТРИЕТО НА АСАСИНА

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН

СРЕДНОЩНА КОРОНА

ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА

КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ

ИМПЕРИЯ НА БУРИ

*

ДВОР ОТ РОЗИ И БОДЛИ

ДВОР ОТ МЪГЛА И ЯРОСТ

ДВОР ОТ КРИЛА И РАЗРУХА